

[Forsvarsministeren.]

have nogen strategisk mening og indeholde en effektiv garanti for Norge og Danmark.“

Denne udtalelse fra den amerikanske forsvarsminister, general Marshall, er jo tydelig og klar. Det er indlysende, at spørgsmålets afgørelse i høj grad hænger sammen med, hvor stærke styrker der vil være til rådighed for Vesteuropas forsvar. At man har besluttet sig til at stræbe i den af general Marshall antydede retning, kan umiddelbart ses af beslutningen om at søge Vesttyskland delvis genoprustet for at kunne levere bidrag til den fælles vesteuropæiske hær. Jeg vil endvidere i denne forbindelse minde om de store vestmagters udtrykkelige erklæring om, at et angreb på Vesttyskland ville være at betragte som et angreb på dem selv.

Jeg vil iøvrigt i denne forbindelse gerne nævne, at den såkaldte oprustning af Vesttyskland udelukkende er en betegnelse for, at vesttyske styrker kan indgå som led i den fælles forsvarsstyrke. Jeg såvel som mange andre her i landet er fuldt opmærksom på de betænkeligheder, som dette skridt kan vække set på den historiske baggrund; men som det er udtrykt af flertallet i den af folketingsudvalget afgivne betænkning, må disse betænkeligheder vige for hensynet til nødvendigheden af at udnytte enhver mulighed for hurtigt at styrke Vesteuropas forsvar.

Hvis det lykkes at lægge forsvaret frem mod øst, og det er jo i denne hensigt, at forsvarsplanerne er udarbejdet, er det klart, at Nordtyskland vil blive inddraget i det forsvarede område, og herudfra ses det ganske umiddelbart, at man også opnår en dækning af Jylland, hvad der vil være af vital betydning for forsvaret af Danmark. Landforsvaret af Jylland vil herved kunne lægges frem til den fælles front i Tyskland, hvorved det naturligvis vil vinde overordentligt i styrke. Det følger heraf, som jeg også har fremhævet under forhandlingerne i det høje folketing, at Jyllands forsvar er intimt forbundet med forsvaret af Nordtyskland. Denne hovedbetragtning vil kunne få en væsentlig betydning for placeringen af de danske styrker ud fra hensynet til den fælles strategi, der må udformes for det samlede vesteuropæiske forsvar; men det er klart og indlysende, at Jylland også vil kunne angribes fra søen og fra luften, hvorfor der til enhver tid må sikres rimelige styrker til forsvaret af den jyske halvø overfor mulige invasionsforetagender ad sø- eller luftvejen. På nøjagtig samme måde

må naturligvis de til øernes, herunder Bornholms, forsvar afsatte styrker forblive på de danske øer.

Det er ud fra sådanne strategiske betragtninger, regeringen har givet tilsagn om, med forventet tilslutning fra den høje rigsdag, at tildele general Eisenhower det danske kommando i Tyskland, naturligvis efter de fornødne forhandlinger med Storbritannien, idet dette kommando jo fra den gang, det startede, har haft tilknytning til Storbritanniens styrker i Vesttyskland under besættelsesperioden. Dette danske kontingent skønnes at være, hvad vi på nuværende tidspunkt ud fra rent tekniske forudsætninger vil kunne præstere i så henseende.

Hvad angår placeringen af et dansk kontingent til Europahæren, det være sig i fred eller i krig, ligger det af psykologiske grunde lige for, at regeringen under de forhandlinger, der her bliver lejlighed til at føre, må betinge sig, at disse styrker opstilles i eller i hvert fald i umiddelbar nærhed af Danmark. Dette er så meget mere påkrævet, som forbindelsen med Danmark må være sikret, bl. a. fordi den øverstkommanderendes beføjelser selv i krig vil være begrænset til operationer og uddannelse. Disse beføjelser for krigstilfældes vedkommende vil senere blive nærmere defineret af de højere Atlantpagtorganer, hvori alle medlemsstaterne er repræsenteret på lige fod. Givet er det imidlertid, at i mange andre forhold, f. eks. angående personellets retslige stilling, hører de danske kontingenter udelukkende under de nationale myndigheder.

Det er rimeligt, at man stiller det spørgsmål, om man da, når den øverstkommanderende hør disse beføjelser vedrørende operationerne, har nogen sikkerhed for, at de hensyn, der her er nævnt, bl. a. vedrørende placeringen, også vil blive taget. Hertil vil jeg svare, at det er jo således, at general Eisenhower vil lede disse operationer i overensstemmelse med direktiver, som fastlægges af organisationens råd og komiteer, men jeg vil gerne, for at der ikke skal opstå nogen misforståelse, tilføje, at det er en klar og fra alle sider anerkendt forudsætning, at hver medlemsnation skal have fuld medbestemmelsesret i forbindelse med sådanne vigtige beslutninger. Det er jo ikke et spørgsmål, der alene er aktuelt for Danmark, det er det for samtlige de europæiske lande, som er under Atlantpagtorganisationen. Danmark vil således fremdeles i udenrigsministerrådet, forsvarskomiteen samt i den militære komité, der er sammensat af nationernes militære chefer,